

Un festival de tradiție

Festivalul de interpretare a piesei de teatru într-un act „Mihail Sorbul” a ajuns la cea de-a XVII-a ediție, gazdă fiind, ca de obicei, orașul Botoșani.

Acolo, în perioada 7-9 noiembrie 1997, principalii organizatori, Consiliul Județean, Centrul Creației Populare și Inspectoratul pentru Cultură, au dat o notă aparte manifestării. Acest „aparte” l-a constituit faptul că nu a fost un concurs cu premii pentru interpretare, ci o întâlnire destinată, care a inclus șase spectacole ale unor trupe de palmares cunoscut. Separat, au fost premiate textele din concursul de dramaturgie. A existat un colocviu intitulat „Importanța teatrelor de amatori la sfârșitul de mileniu” și, în încheiere, actorii Teatrului „Mihai Eminescu” din Botoșani ne-au oferit un spectacol cu piesa lui Matei Vișniec **Spectatorul condamnat la moarte**, în regia lui Ion Ciubotaru.

De asemenea, trebuie salută lansarea primului număr al publicației „Teatrul românesc”, lunar de opinie și atitudine editat de Viorel Savin, directorul Teatrului Bacovia din Bacău.

Consemnăm prestația deosebită a Grupului de teatru „Ludic” al studenților din Iași cu spectacolul **Conu Leonida față cu reacțiunea** de I. L. Caragiale, a Ateneului Popular din Focșani cu același **Spectator condamnat...** de Matei Vișniec, o relevantă transpunere a textului de către profesioniști și amatori.

Un numeros public tânăr a participat activ și la dezbaterile teoretice, și la spectacolele susținute de Casa de cultură din Panciu, cu un colaj teatral din Eugen Ionescu, Dumitru Solomon și Matei Vișniec, purtând titlul **Tara orbilor**, experiment ingenios, în care aforismele, pantomima și metafora s-au reunit într-o demonstrație originală. Cu două partituri impregnate de „poante” actuale prin chiar titlurile lor – **Asociația crescătorilor de prețuri și Gogo-Bingo** –

Grupul satiric „Lunatecii” din Dorohoi ne-a oferit scenete vesele, cu improvizatii de bun-gust, într-o evidentă evoluție față de edițiile anterioare.

O încercare școlărească, dar care a adus pe scenă prospețimea tinerilor interpreți, a prezentat Grupul de teatru „Arlechin” din Botoșani cu piesa **Capul Brâncovenilor** de Mihai Georgescu.

Notațiile de față au și menirea de a puncta preocuparea deosebită a acestor împătimiți de teatru din Botoșani, a scriitorului Gellu Dorian, care de mulți ani dovedește pasiune și profesionalitate în organizarea

© Mihail Sorbul văzut de Marcel Iancu

festivalului, în ciuda nenumăratelor piedici financiare.

Interesul participanților, actori amatori, regizori, dramaturgi, critici de teatru, ziariști și – nu în ultimul rând – al spectatorilor care au umplut timp de trei zile sala Teatrului „Mihai Eminescu” a fost susținut prin acuratețea și franchețea opiniilor. Ediția a XVIII-a, din 1998, este așteptată cu vădită curiozitate. Se va onora astfel prestigiul patronului ei spiritual, dramaturgul botoșănean Mihail Sorbul.

■ EUGENIU KUHARTZ

Memoriile unui chiriaș

FRIGUL CA BAZĂ DE DISCUȚII

Într-una din zilele aprig geroase ale sfârșitului de decembrie, cu o săptămână înainte de Crăciun, am urcat patru etaje, din redacția revistei „Teatrul azi”, la directorul general al Teatrului Național (se înțelege, firește, că revista domiciliază cu chirie în localul teatrului), spre a mă plânge de frigul cumplit ce domnește în cele două încăperi redacționale, frig pentru care ni se percep aproximativ 1 200 000 de lei lunar – cinci luni pe an –, costul energiei termice. Directorul general al Teatrului Național, unul dintre cei mai importanți regizori și pedagogi români, admirabilul Ion Cojar, un bun și înțelept prieten, nu a putut, bineînțeles, să ne ofere căldură și nici să ne reducă imensa cotă de întreținere pe care urmează s-o plătim, riscând apariția revistei. Și, la urma urmei, nici nu e treaba lui – îl înțeleg perfect.

Am stat, în schimb, de vorbă, cu toată seriozitatea, despre **treburile** lui, despre repetițiile la **Azilul de**

noapte, pe care o pune în scenă, cu o distribuție extraordinară, despre proiectele lui îndrăznețe, despre festivaluri și premii, despre actori, regizori și critici. Încerc să reproduc aici, din memorie, câteva secvențe din convorbirea noastră. **Azilul de noapte** ar trebui să fie un spectacol substanțial, puternic și răscolitor, așa că regizorul se străduiește să-i sustragă pe actori de la un contact superficial și aleatoriu cu personajele gorkiene, să-i determine să-și explice fiecare gest și fiecare replică prin recursul la biografia, genealogia, psihologia și filosofia acestora. Îl știu pe Iani Cojar ca pe un regizor de adâncime, de substrat și subtext. Am asistat mai demult la câteva repetiții ale sale și mi-am dat seama că la el nici un actor nu poate trișa, nu poate prinde „din fugă”, nu are voie să rămână descoperit. Regizorul induce interpretului nu numai energie creatoare, devotament pentru personaj și pentru spectacol, dar și inflexiuni culturale. Actorii nu-l prea citesc, în general, pe

